

BİTMEYEN KAVGA

(Anne ile baba odada oturmaktadır. Baba gazetede ilanlara bakıp iş aramakta; anne örnek çıkarmaktadır. İkisi de meşguldür. Çocuk İsa ödevi için her ikisinden de yardım istemektedir.)

ÇOCUK: Baba! Baba! (Baba meşguldür.)

BABA (Heyecanla) : Tamam, buldum buldum! İşte aradığım iş!

ÇOCUK: Baba, dur bir dakika. Bu ödevi yarına yetiştirmem lazım. Şu kelimede takıldım, yardım eder misin?

BABA: Şu işe girdim mi hepinize yardım edeceğim.

ÇOCUK: Tamam işte, şimdi yardım et.

BABA: Ne iş ya! Bütün gün otur. Tam bana göre, gelsin paralar, gelsin paralar. Hem öyle sermaye falan da gerektirmiyor.

ÇOCUK (Merakla) : Neymiş baba o iş.

BABA (Öğünerek) : Tuvalet bekçiliği.

ÇOCUK (Tiksinerek) : Tuvalet bekçiliği mi?

BABA: Ne sandın ya? Senin baban çok kabiliyetli bir insan. Her iş gelir elinden.

ÇOCUK: Baba madem öyle, benim şu sorumu da cevaplasana.

BABA: Neymiş bakalım sorun?

ÇOCUK: Kaktüs nerde yetişir?

BABA: Eğer en hakiki kaktüsü soruyorsan söyleyeyim: Bizim evde.

ÇOCUK: Yaaa! Nerde? Hangisi?

BABA: Annen oğlum. Annen!

ÇOCUK: Baba, annemin hep çiçek olduğunu söylemez miydin sen?

BABA: Kaktüs de bir çiçektir oğlum.

ÇOCUK: Ben bir şey anlamadım ama olsun.

(Çocuk cevabı defterine yazar. Baba hâlâ işin heyecanındadır. Çocuk, bakar ki babadan hayır yok, annesine döner.)

BABA: Anlaşılmayacak bir şey yok değil mi Döndü?

ANNE: Ne Döndü'sü? Sana kaç kere söyledim göbek adımı söyleme diye. Hem sen kendi annenin ismine bak: Şehriye!

ÇOCUK: Anne şehriye ne demek?

ANNE: Babaannen oğlum.

ÇOCUK: Nasıl yani?

ANNE: Babaannen şehriye gibi her yere girmez mi? İşte öyle.

ÇOCUK: Anne peki kabak nerede yetişir?

ANNE (Örneğine bakarak): Dur oğlum, şu örneği çıkarıp Ayşe teyzene teslim etmem gerekiyor. Malum kadın fesat mı fesat. Örneği vermek istemedi, zorla aldım. Örneği çıkaramayacağımı zannedip bir akşamlık izin verdi. Ama benden kaçır mı? Bak neredeyse çıkardım.

ÇOCUK: Anne kabak nerede yetişir? Sen durmadan kabak pişirirsin. Bilirsin.

ANNE: Bilemeyecek ne var oğlum. Bizim evde.

ÇOCUK: Bizim evde mi? Nerede?

ANNE Bak karşı da oturuyor. Babandan iyi kabak mı olur? Bütün gün evde işsiz güçsüz oturup, kabak gibi büyür. Yalnız saçlar duruyor. Bir de onlar olmasaymış tam kabak olurmuş. Ama saçları dökülür mü? Dökülmez tabii. Adamın hiç derdi, tasası yok ki!

ÇOCUK (Örneğine bakarak): Tamam, anlaşıldı. Bunlar yine kavga edecek. Senaryo aynı. Son sahnede birbirlerinden boşanacaklarını söyleyip ayrılacaklar. İşiniz yoksa seyredin. Ben gidiyorum. Çünkü bu sahneyi önceden de defalarca seyretmiştim.

(Çocuk çıkar, sahnede anneyle baba kalır.)

BABA: Peki senin ne derdin var? Sabahtan akşama kadar tığ dürtüp duruyorsun. Yok, komşu örneği vermemiş de, çabuk istiyormuş da... Aman ne dert. Sanki o elindeki zimbirtı olmasa dünya batacak. Hem sana kaç kere söyledim şu televizyonun üzerine dantel koyma diye.

(Kalkıp danteli alıp yere atar.)

ANNE: Bana bak herif! Kocam mocam dinlemem, şimdi saçını başını yolar, seni tam kabak yaparım.

BABA: Ne diyon lan sen? Kolay mı o? Gel de kim kimin saçını başını yoluyormuş göstereyim sana.

ANNE: Yeter be! Hem paran yok hem emeğe saygın yok hem de çenen çok.

BABA : Boşuyorum lan seni, yeter artık on senedir senden çektiğim.

ANNE: On sene mi? Bana yüz sene gibi geldi. Boşa da bir asalaktan kurtulayım. Ben annemin evine gidiyorum. Sen de ne halin varsa gör!

BABA: Git, nasıl olsa yarın yine gelirsin!